

[Fibiger.]

livsvarige Understøttelser i Stedet for aarlige, i Stedet for, at vi tidligere hvert Aar ved Finanslovens Behandling kunde tage Spørgsmaalet op og eventuelt gøre Indsigelse. I den Anledning er jeg holdt op med at gøre Indsigelser om dette Spørgsmaal her ved Finanslovsbehandlingen. Naar de ærede Medlemmer Hr. Willesen og Hr. Axel Dam nu har stillet Ændringsforslag om, at alle Understøttelserne skal udgaa, kan jeg ikke følge de ærede Medlemmer. Jeg mener, det er rimeligt, at nogle faar Understøttelser, men det, der bliver skrevet, maa i hvert Fald være saadan, at det ikke ligger paa det Lavmaal, som en Del af de Digtere og Digterinder præsterer, der er opført paa Finansloven med livsvarige Understøttelser. Naar der nu har været afholdt Samraad om dette Spørgsmaal, og den højtærede Minister egentlig ikke kunde give tilfredsstillende Svar, maa jeg opgive Haabet om, at det nogen Sinde vil blive bedre, det vil sikkert blive ved at gaa i samme Spor som hidtil, og jeg maa sige, at det er en meget ærefuld Beskæftigelse, de ærede Medlemmer Hr. Willesen og Hr. Axel Dam nu igen har taget sig paa, men navnlig efter at vi nu har hørt den højtærede Ministers Udtalelser, tror jeg ikke, de vil faa Held med deres Bestræbelser.

Willesen: Til det ærede Medlem Hr. Fibiger, der sidst talte, skal jeg kun bemærke, at det forekommer mig at være et lidt ejendommeligt Standpunkt, at man, naar man ikke er tilfreds med den gældende Ordning, dog støtter den overfor Forslag om at fjerne den. Naar det ærede Medlem Hr. Fibiger mener, at der er nogle, som fortjener at slettes, medens andre fortjener at blive støttet, ja, saa vilde, som jeg antydede før, en Afstemning her i Salen utvivlsomt vise, at mange nærer den stik modsatte Opfattelse. Hvem skal være Censor i dette Spørgsmaal? Er Rigsdagen i det hele taget kompetent til at være Censor? Maa den ikke hellere opgive denne Censurvirkomhed, som den ikke er i Stand til at øve upartisk? Det er det, vi stiller Forslag om.

Kernen i den højtærede Ministers Indvending mod mit Forslag er, at der herhjemme er et ringe Litteraturmarked i Forhold til Markedet i de store Lande, og derfor er det rimeligt ikke alene at give Forfatterunderstøttelser, men ogsaa at give forholdsvis større Understøttelser end i de store Lande. Jeg kender ikke noget til, hvorledes Forholdene er i den Retning i andre Lande,

maaske findes der Lande, hvor man slet ikke yder Tilskud, jeg kunde tænke mig, at man nogle Steder var saa fornuftig, men jeg vil gøre opmærksom paa, at det afgørende for, om Staten skal yde Tilskud, ikke er, om Markedet er stort eller lille; det afgørende er, om Staten er kompetent dertil, og det mener jeg i mit tidligere Indlæg at have godtgjort, at den ikke er. Jeg tror derfor, at Debatten om Fordelingsprincipperne kan være ret ligegyldig, jeg tror ikke, de fortvivlede Forsøg paa at finde en Generalnævner for de mest modstridende Opfattelser vil lykkes, jeg tror ogsaa, den højtærede Undervisningsminister føler, at det ikke vil lykkes, og at alt derfor vil blive ved at gaa i den gamle Skure. Det vilde være gavnligt, om Forfatterne ved Siden af deres Forfattervirksomhed havde en Erhvervsvirksomhed, vore betydeligste Forfattere, Oehlenschläger og Blicher havde en saadan Erhvervsvirksomhed, den ene var Professor, den anden Præst, de kunde forene begge Dele, og dog kunde de producere noget, der kunde staa Aarhundreder igennem.

Bindslev: Den højtærede Minister gav ikke meget Haab om, at der kunde komme noget Resultat ud af det Samraad om fornyede Regler for Uddeling af Statsstøtte til Forfattere, men der er dog i alt Fald een Ting, jeg meget gerne vil henstille til den højtærede Undervisningsminister og til det højtærede Finansudvalg, der skal behandle Sagen, og det er, om det ikke er muligt ved fremtidig Uddeling af Pengegaver til Forfattere at skelne imellem Understøttelser og Hædersgaver. Det er efter min Mening Kærnepunktet i det hele, og i dette maa ligge, at en Forfatter, der ansøger om Understøttelse paa Finansloven, maa kunne godtgøre ikke alene, at han sidder inde med et Talent, der kan berettigede ham til at faa Statsstøtte, men ogsaa, at hans økonomiske Forhold er af en saadan Natur, at en Understøttelse tiltrænges. Jeg mener ikke, man her skal være smaalig, men der skal dog være Mening i Tingene.

Blang: Det er sikkert fuldkommen haabløst i dette høje Ting at blive ved at diskutere Spørgsmaalet om Forfatterunderstøttelser og Spørgsmaalet om det kongelige Teater. I de 8 Aar, jeg har været Medlem af dette høje Ting, har vi diskuteret dette Spørgsmaal ved hver eneste Behandling af Finansloven, men der mangler øjensynlig al Villie i Undervisningsministeriet, ligegyldigt hvilken Chef det har, og al virkelig